



ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921. - ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 105
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΔΕ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 15.— Έξάμ. δρ. 8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 20.— > > 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ.4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Συντάκται και συνεργάται οι καλλίτεροι και γνωστότεροι των Έλλήνων δημοσιογράφων.
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΜΠΟΝΑΜΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΔΗΣ



— Τι δά ἤδεζες ἐρέτος, μικρή μου ;
— Μιά ελογορὴ ἀγάπην, γιὰ νὰ μὲ ζεσταίνῃ.

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ

Τό δειλινό της τελευταίας ημέρας του δε...

- Την μενεξεδένια ώρα ;
-Ναι, για να...
-Α, για τίς μέλας...
-Κάτι φάρμακο...
-Είσαι ;
-Δεν το πιστεύεις ;
-Μά, για τίς μέλας...
-Κάτι φάρμακο...
-Είσαι ;

Η "ΣΦΑΙΡΑ,"

Εισορχομένη εις τό 3ον έτος της, αι-

Αίσθημα και περιστασιας της ακρι-

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΖΑΝΝΕΤΑΣ

Ο κ. Μιχαλάκης Πανιχρός, χθές το απόγευμα...

Πολλή σωστή από όμοιο έινε άλλο ζήτημα...

Επειτόν που εδοξολογηθήκαμε πώς θα τα βολέψω...

Όταν ο κ. Μιχαλάκης το κατάλαβε αυτό...

Όταν ο κ. Μιχαλάκης το κατάλαβε αυτό...

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ 1921

Στην Θ.φ. και Καλαμά εισερχόμεθα σήμερα...

Μά ο τ ρ ι ο ς. — Δίν λείπει απ' τη σαρκαστική...

Μά ο τ ρ ι ο ς. — Όλοι οι Αθηναίοι γλυντούν εις...

Μά ο τ ρ ι ο ς. — Όλοι φραζόντου εις τα...

Μά ο τ ρ ι ο ς. — Όλοι φραζόντου εις τα...

Μά ο τ ρ ι ο ς. — Όλοι φραζόντου εις τα...

Μά ο τ ρ ι ο ς. — Όλοι φραζόντου εις τα...

Μά ο τ ρ ι ο ς. — Όλοι φραζόντου εις τα...

Μά ο τ ρ ι ο ς. — Όλοι φραζόντου εις τα...

Μά ο τ ρ ι ο ς. — Όλοι φραζόντου εις τα...

Μά ο τ ρ ι ο ς. — Όλοι φραζόντου εις τα...

MARIE CORELLI

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

ΜΕΤ. ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΠΟΥΧΟΥ Α-1002 ALEX

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ο lordος Φίλιππος "Έργατος, πλούσιος...

5 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) 5

Και όμως αυτή έινε! Έτόνισεν η Ουλίρια...

Έδοκε διαφόρους οδηγίους εις την υπηρεσίαν...

Μεταξύ των οποίων ήτο και ο Νταϊούγουερθ...

Αυτό δέν το γνωρίζεις κανείς. Πρέπει να...

Ο Φίλιππος, που δέν έβλεπε την ώρα να εύ...

Όταν ο Φίλιππος δέν ήθελε να γύρει πάλιν...

Μετ' όλίγα δευτερόλεπτα έφθασαν εις την πα...

Μετ' όλίγα δευτερόλεπτα έφθασαν εις την πα...

άρετά και ήρχισεν ν' φαίνεται ήδη ο καταπρά...

Δέν ξεύρω γιατί άλλ' εκείνο που ξεύρω εκ...

Κατόρθωσαν να πληθύνουν τον λοφίσκον...

Κατόρθωσαν να πληθύνουν τον λοφίσκον...

Κατόρθωσαν να πληθύνουν τον λοφίσκον...

Κατόρθωσαν να πληθύνουν τον λοφίσκον...

Κατόρθωσαν να πληθύνουν τον λοφίσκον...

Κατόρθωσαν να πληθύνουν τον λοφίσκον...

Κατόρθωσαν να πληθύνουν τον λοφίσκον...

Κατόρθωσαν να πληθύνουν τον λοφίσκον...

Κατόρθωσαν να πληθύνουν τον λοφίσκον...

Κατόρθωσαν να πληθύνουν τον λοφίσκον...

ΕΝΑ ΣΥΓΚΡΟΜΑΝ ΕΙΛΑΥΑΙΟΝ ΠΟΥ ΚΑΤΑΝΗΓΕΙ ΕΙΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

(Συνέχεια έν δεκάτη)

Και είδομεν πώς ή Βασιλική σύζυγος ήναγ...

Διεδόθη τότε ότι την άπομάκρυνσίν της...

Διεδόθη τότε ότι την άπομάκρυνσίν της...

Διεδόθη τότε ότι την άπομάκρυνσίν της...

Διεδόθη τότε ότι την άπομάκρυνσίν της...

Διεδόθη τότε ότι την άπομάκρυνσίν της...

Διεδόθη τότε ότι την άπομάκρυνσίν της...

Διεδόθη τότε ότι την άπομάκρυνσίν της...

Διεδόθη τότε ότι την άπομάκρυνσίν της...

Διεδόθη τότε ότι την άπομάκρυνσίν της...

Διεδόθη τότε ότι την άπομάκρυνσίν της...

Διεδόθη τότε ότι την άπομάκρυνσίν της...

ΤΑ ΚΑΛΩΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
Η ΙΣΤΟΡΙΑ
ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΑΡΜΕΝΗ ΧΩΡΙΑΤΗ

Ήταν η τελευταία ημέρα του 1895... αϊ όρδαϊ πού έσκόρπισαν τον θείο στ' Αρμενικά χωριά...

Και να μιιά άλλοκοτη ιστορία που συνέβη σ' ένα απ' αυτά τα χωριά... σ' ένα χωριό του Έρζερούμ...

Ύαηρε πάντοτε ένα παιδι παραξένο. Είχε λίγα λόγια κι έδειχνε μιάν άνησυχη φρονιμότητα...

Ήταν άνάερα της δυνάμεις των άνησώπων, κι όπι ήταν τού βάθος τ' ουρανού ένα "Όν άόρατο..."

Αποψή σκέπτονταν αύτο τό πρΰμα περιούσιότερο από κάθε άλλη φορά. "Όλη η οικογένεια ήταν ησυχία από τρεις ήμέρες..."

Αποψή σκέπτονταν αύτο τό πρΰμα περιούσιότερο από κάθε άλλη φορά. "Όλη η οικογένεια ήταν ησυχία από τρεις ήμέρες..."

Είχε άκούσει να λένε ότι ο μόνος δρόμος πού έφερνε πρής τόν Θεόν ήταν ο θάνατος...

Από τό δρόμο π' άκολουθούη οι τουλωπες του χιονιού για να κατέβουν απ' τόν ουρανόν...

τόφλι της μεγάλης χουσης πόρτας τ' ουρανού, ήταν πα άλαματισμένη.

Οι άγγελιοι άρχισαν να της άνοιχουν. Έφωρτασαν την πρωτοχροנית κ' εβρόδυναν πολύ ν' άκούσουν την νεοφθασή ψυχή, όπως συμβάινει κ' εδώ κάτω στους πλουσιους άνθρώπους.

—Είμαι ένα παιδι της γής, άπεκρίθη ο μικρός. —Τι ίδία νάρθης, τέτοια ώρα κ' άποψε μάλιστα! Τι θέλεις; Έχεις τό διαβατήριό σου; —Δεν τόνυ και δέν έρωσ τί είν' αυτό, είναι ένα παιδι πού ποτε δέν έκαμε κακό σε κανέναν και θέλω να ίδώ τόν καλό Θεό.

Τόν ώδήγησε από σίλα σε σίλα εις τό μεγάλο άμφιθέατρο τού παραδείσου, όπου έκεινο τό βρδύ δ' καλός Θεός είχε συνθερώσει τούς άγγέλους του και τούς έλεκτους του για νά γιορτάσουν την πρωτοχροנית.

Τι ήρωα πού ήταν! Τό παιδι έβλεπε καταθαυμασμένον. Οι άγγελ πού περνούσε ήταν μεγαλύτερες απ' τούς κίμαυος τού τόπου του. "Ο άέρας έκει ήταν γό ενός και διποικιλμένος από μαμαζιάνους τόνους. Οι όρωφές ήταν μακρυνές και βαθείες σαν ουρανοί κ' άστέρια με χρώματα παραξένα γίρζαν έκει με μιή μινική άνέκφραση. Έυωδίες άγνιστες έπλεαν εις τό διάστημα. Πύρινα δένδρα έβγχαναν με φουλόματα από φύλαγες Ιυιδώχρωμες, φέροντα ήλιους, έν ειδει καρπών με γάλα πουλιά γαλάζει με φτερά φοσφορίζοντα, με σούρες ώς ουράνια τούξα πτεροφύζαν ψιλλοντα. "Απ' τό μαλακό και βελούδινο πορκό κέτο φέρονταν μεγάλα λουλουδία μ' άρμονικά σχήματα, τών όποιοιων τό μουρμπούνια άνοιγαν σαν πρόσωπα γυναικιδών.

Η υπερβολική αυτή πολυτέλεια, αύθι ή άφθονία των ήδονών εξύλιων την άνάστη και ριγηλή ψυχή τού μικρού. "Όλα αυτά τά πράγματα ήταν τόσο γλυκά, τόσο μεθυστικά πού φοβήθηκε μή δειλιώσει και μή δέν μπορεί να μιλήσει με τό άπαταιμωνο θάρρος. Κατέβαλε ύπερταχη προσπάθεια κ' έφερε τη σκήψη του στην άνάμνηση της οικογενείας του που την είχε άφήσει έκει κάτω στον πόνο και στη νύχτα.

—Γλήγορα σε παρακαλώ, έπε σε τό γέρο "Άγγελο πού τον ώδήγησες. Θέλω να ίδώ άμέσως τόν καλό Θεό. "Ο άγγελός έδίσταξε: —Είνε δύσκολο να τόν ίδεις αύτη την ώρα, άλλως τε δε σιγητίζεις να κουβεντιάς με τά μικρά παιδιά. "Έλα καλύτερα ά διάς ένα γοημματέα

—Θέλω να ίδώ τόν καλό Θεό, έπέμενε ό μικρός. "Έφθασαν τέλος τόν μεγάλο άμφιθέατρο. Πλήθος άπερρίθρωτον κάθονταν γύρω σε μιάν τράπεζα λαμπρού σιμασίου. Το παιδι έπήλοιασε τό πολυτέλες τραπέζι πού έξεταιίνο μακρυνά, με ουράνια όρεκτικά, με σάα χίλια φαγητά, γλυκόματα και φρούτα, είδε σ' άγγελία άπαγνάζοντα τά περιφάνια άρμενικά φαγητά της πρωτοχρονιάς, μαρωμένα κάτω παραδείσιον τροπον' τη ζαχαρένια σούπας, μαρωμένη με χουσιή αήνη, ποιικιλμένη με φεγγάγια και ραντισμένη με σκόνη τού Γαλαξία, τό κροκοβαμένο πλάφι κατασκευασμένο με τό άκίνο χιόνι, στολισμένο με μάτια άγγέλων, χρωματισμένο με τό χουσιόφι της άνατολής τού ήλιου την πηχτή, μαρωμένη από σύγγερα κολοκαιρινού ουρανού, τρυπημένη από κομμάτια άστεριών και πούδραρισμένη με φός τού φεγγαριού. "Όλ' αυτά έλαμπαν, σπινθηροβολούσαν άνάμεσα σε ύπερβολικήν άφθονία φωτός και λουλουδιών. Κι' όλόγυρα στο τραπέζι, χοροί κινιαστίοι από

σεραφείμ γυνιά έφωλλαν τόν ύμνο της άπειρου ευδομηνιάς, συνοδευόμενοι από βιολιά χρώματος παρθενικής ψυχής.

Τό παιδι έφρεσε μιιά ματιά στους συνδαιτημόνας. «Λίγος άλλο, έσπεφθη, σ' ες οι ψυχές πού γλεντούν εδω στο σπίτι του κυρού εινε ψυχές άνθρώπων πού ύπηρεζαν δυστυχίες και καλοί έκει κάτω». Άξαφνα άνεγνώρισεν έναν απ' τούς συνδαιτημόνας, ήταν ο παλιός δέμαχος τού χωριού του, πεθαμένος τόν περασμένο χρόνο, ένας άνθρωπος μορθηρός, υποκριτής και τυρανικός, λίγο παραπέρα είδε τον τοκογλύφο, τόν τρομερό τοκογλύφο τού χωριού του. Και να φρίκη!— πού είδε Τούρκους να καταβροχθίζον χονδρά κομμάτια με θηριώδη όρεξιν, σαν να κατεβροχθίζον κεφαλά άνθρώπων σφαγμένον. Δέν έπίστατε σε τά μάτια του. Τρομερος θυμός τούφρεσε τό λαιμό. "Άκολουθήστε με τό βλέμμα την μακρυνά σειρά των συνδαιτημόνων ήταν όλοι τούς ψυχές παχές, φουσκωτομαγουλοσες, εύχοριστημένες, με ύφος άνόητο και τραχύ. Παρείθρησε μιιά ψυχή όλοστρογγυλούτσικη, φουσκωμένη, άσημότητα, ή όλογυλάεινε ένα όμορφο χερουβειμ, καταπινοντας συγχρότως άστέρα με στόμα που έξασκε.

—Ποιός είν' αύτός ο άνθρωπος; ρώτησε. —Ήταν τραπέζιτης στή γής. Μια άλλη άδύνατη, χρώματος πρασινωπού, με μάτια πλημμυρισμένα από αίμα, ψυχή γελοϊσες μ' ένα βλεπό φινώδες. —Ποιός είνε αύτός ο άνθρωπος; —Ήταν αύτοκαταραças στή γή.

Τό παιδι άνεπήδησε από λούσα. "Ήξερε τί σημαιαν αυτά τά λόγια αύτοκατάραças και τραπέζιτης. "Ο πατέρας τούδε μιλήσε άόριστα γ' αύτους κάποτε. Τί δούλο ήθελαν αύτοι οι άθλιοι στο σπίτι τού καλού Θεού!

Άφρησε τό γέρο όδηγο του και τρέχοντας μακρυνόμενος ώμωμεισε προς το Θεό. Την είχε ίδή μακρυνά επί κεφαλής τού τραπέζιού, σε μιάν έδρα λιθοκόλλητη μ' άστερισμούς, σκιοζουμένη από μιάν εύρεία ροδίνου σκιάδα. Χοροί άγγέλων στέκονταν δρόμει γύρω στο κεφαλή του, περιμένοντες τη διαταγή του. Είχε δίπλα τον παπα, σουλιάνους κ' ατόκαταρους, πού τεύ διηγούνταν άστέιες ιστορίες για να τόν κίμουν να γελήσει. Γεροντίκια, με πρόσωπο ζαρωμένο πού χάνονταν μέσα σε μιάν φλέγυρα του γένειο, με τά μοκιά κίτρινα σαν δύο φάρια, κατεβροχθίζε κομμάτια τεραστία με μιια τρομερή λιουδία.

Ξαφνικά μιιά φωνή άντήχησε, άπροσδοκήτη, παραξένη, τριξάτη, άδύναμη. —Κύριε, άκουσε με! —Ήταν τό παιδι.

Τά κεφαλιά γύριζαν. Έγινε άνακάτωμα, κ' ο Θεός σούφρωσε τα φρούδια. —Κύριε, εξακολουθήσε ο μικρός, εμ' ένα παιδι της γής και μιούταν πω, είσαι καλός. Είδη πώς οι καλοί ύπερφερουν έκει κάτω και οι κακοί είν' εύτυχισμένοι κ' ίσχυοί. "Έρθη να σου ζήτησω την έξήγηση αύτης της άδικίας. Άλλα βλέπω ότι έχεις δεχθή εδω στο τραπέζι σου ότι τούς έκει κάτω δυστυχισμένους, αλλά τους όρεχσε και τά τερατά! Είν' άλήθεια λοιπον ότι είσαι ο πατήρ των άνθρώπων; Είν' αλήθεια ότι είσαι καλός; Μίλα!

Οι άγγελιοι κατασάφρηξαν νά σεραφείμ έπαισαν να ψυλλούν τά λαίμαργα στόματα δέν κινούταν πλεον, άνταρχικά καταλήθειες διέτρεξε τό τραπέζι. "Η τριξάτη φωνή άντήχησε τρομερά κ' αύτά τά λόγια λόγια. "Ο καλός Θεός γυρσε με τη μορφή άπειλητική και κίρκινη από συμφορής. Τα βαθιά τού ρουθούνια κινείταν από θυμό.

—Βγάλ' έξω αύτό τό παληόταϊδο, μουρμούρισε, και μαστιγώσατε με κομψές τόν άγγελο πού τ' άφησε να μη στον παράδεισο μου. Τότε ή άγανακτικής άτέλωηκε κι' έγένεμος την ψυχή του μικρού έπαναστάτου. Ήταν τόσο μεγάλη, τόσο ώραια ώπε το παιδι νομισε μιιά στιγμή πώς μπορούσε από την έκρηξη της μανίας του ν' ανατιγεί όλο αύτό τό σπίτι της ψευτιάς μαζι με τόν ίδιο κακό πατέρα. "Έστεινε τη γροχιά του πρής τόν καλόν Θεόν κ' έφίωσε προς αύτόν. Αύτοστιγμαϊ περικινλώθηκε απ' τούς ουράνιους ύψηλους. Και να πού τά μάτια του σκοτεινίασαν, τά πάντα άφανίστηκαν από μπροστά του, κ' έννοιωσε πώς κρημνίζονταν μέσα στή σιγή, μέσα στή νύχτα και μέσα στο σκοτάδι. Άλλα έξαφνα είδε μιιά γαλαξική σκιά να τόν σκεπαζή, μιιά σκοτεινή μορφή με μελαυχολική γλώσσα φάνηκε μπροστά του, φτερά μαύρα και θερμά τό κράτησαν στο γρέμισμά του και μιιά φωνή βαθεία από ψιθύρισε σε' αύτί: —"Έλα μαζί μου! Εμ' ο διαγωγός κι'ό "Ανάστης! Εμ' ο άδερφός των δυστυχισμένων! "Έλα μαζί μου! Θα γαρμενοουμε τό σπίτι του καλού Θεού!

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Πρωτογομύ τού χρόνου άσποφορεμένε, άπονο σ' ίένε, μα έγω από σένα χαρές έζερο μόνο, την καλή τή μέρα φέρνεις τ' Αη-Βασίλη, και πάλι ή καρδιά μας και γελούν τά χείλη στον καινούργιο χρόνο. "Ο "Αη-Βασίλης δίνει στα παιδιά παιγνίδια, και στίς γειές στολidia, και στίς γειές δίνει ένα χρόνο άκόμα..., "Ο "Αη-Βασίλης φέρο μουδούς και μένα δωρο τιμημένο μεις στα τιμημένα —τό μικρό της στόμα; Κ. ΜΑΝΟΣ

ΕΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
"Έρωσ και χρόνος

Λένε—κι' αν εινε αληθινό ή όχι, ως τό πούη δι' βάρδοι πού τό είδαν—πώς ο "Έρωσ και ο Χρόνος έχουνε ένα μόνο ζευγάρι φτερά. Στην πρώτη γλυκιάν ώρα της άγάπης, ο μικρός "Έρωσ, γεν ναίδωτος μορφεϊ και δίχως αύτά να κάνει. Κι' έτα, καθώς χαρομισρά, άφίνει τόν "Ασπρογόνη στον κήπο της καλής. του να τά φρεψή. Είλε ή ώρα τού Χρόνου τότε. "Ο, πόσο γρήγορα πετá και φεύγει!...

Μά εινε σνύτμος ή στιγμή, όσο κι' αν εινε λαμρές, πού ο "Έρωσ δανείζει τά φτερά του. "Αν ο Χρόνος έπίταξε σήμερα, αύριο με την σειρά τον θα πετάξω κι' αύτός. "Α, "Έρωτα και Χρόνε! Το άλλαγμα σας αύτό εινε ή πιό θλίβερη κι' ή πιό μεγάλη δοκιμασία. "Όταν ο ένας άρχίζει πάλι να παρηγή κούτσα-κούτσα, ο άλλος παίρνει τά φτερά και πεταί. Είλε τότε ή ώρα τού "Έρωτος να περιπλανηθή. "Ο, πόσο γρήγορα πετá και φεύγει!...

Μά υπάρχει μιιά νύμφη—μιιά νύμφη πού άδύναμος της άλυσιίδες της και τά μεταξικά της δεσμά εύλόγώω—πού έζοει.—τό άγαπημένο μου πλάσμα—πώς να φερθή και με τους δυό—τό Χρόνο και τόν "Έρωτα. Τόσο καλά λιγοσταίνι της περιπλαήσιον των, τόσο ηηνικά τούς συνιαίριζεις, ώστε ο "Έρωσ μαζί της ποτε δε θυμιάται τά φτερά και ο Χρόνος πάντα τά φορεϊ. Τότε εινε ή γιορτή τού Χρόνου. "Ο, πόσο γρήγορα πετá και φεύγει. Θωμιάς Μουάγ

Πρωτοχροנית

Την πρωτοχροנית μόιο ο ουρανός εινε πού παίρνει αληθινή, όμη γαλήνια και καινούργια—μιιά λεπή, έλαφρή άγνα, λευκή... "Εδώ κάτω όλοι ντύνονται τά καλότερα ρούχα, άλλίζοντε προσάα και καρδιάς και τρέχον ναέχρηθόν τά χρόνια πολλά στους άλλους όπωσ και στον έαυτό τους... Τί διασκεδαστικό! (Μετ. Τρικ.) Της "Ιαπωνίδος Σεί Σεταγόν

Πωσάσματα ένός "Ημερολογίου

27 Δεκεμβριου.—Σήμερα στο ζήνημά μου έλαβα γραμμά της αγαπημένης μου. Τί γλυκιά ζαχαρή! Φός εινε χυμμό παντού, φός και μέσα στην ψυχή μου! "Ο! γλυκίες άναλκαπές πού σκεπάζτε τις άγνοιές! άδιάρθο αν αύριο πάλι ζαναρχίζον από ασπίλγινη καινούργια δνάρμη κ' άντιμετωπίζεις τη ζωή! Είλε τόσο μακρυνή ή ζωή τόσο άπαιρονη, πού πρέπει άδίαχρησια να εινε ή γιορτή της ησυχίας. Βοήθεια από το Θεό, βοήθεια από τη θρησκεία, βοήθεια απ' απ' αυτή τη Φύση άκόμα, με βοήθεια πρú πάντων από μιιά καλή ειλικρινή φίλια!

"Ιανουαριου.—Τι μόιο έπιφωτισμένο άγαρε ο καινούργιος χρόνος; ... Δίν έξρω καθόλον μα κι' αν μπορούσα να τό μάθω πάλι δε θα τόθελα, καλύτερα να μη ξεσκεπάζη κανείς τό μέλον. "Ισως να κερθίη πράγματα τρομερά και ειναί τόσο φροσρό να περιμειη κανείς τη δυστυχία... Το πολιτωμώτερο δωρο πού μας χάρισε ή θεία Πρόσοια ειναί ή άγνοια της αιτίου. Κάλιο να περτε κανείς ξαφνικά παρά να έξηρ πώς οι λίγο θα συνανήση τόν γερμένο. (Μετ. δ-ίδος Alex) Eugenie de Guorin

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ

Πίσω απ' τά μάγικα θυμάτια, Στήν έρημιά της νύχτας τη γλοιμή πού μούλεγεσ δικιά μου πάνω θάσσι —"Άξέχαστη τού βίου ες στιγμή!— Θυμάσσιό πόσο χτύπηγ' ή καρδιά σου, στής νύχτας τη βαθεία τη σιγαλιά, όταν γρητή στήν άγκυλιά σου άλλάζαμε τά πρώτα μας φιλιά; Πόσο συχνά γυρνά στο παρσμένα, στήν έποχή τού πρώτου μας φιλιού, πίσω απ' τά μάγικα τά σιδερένια πού λάμπανε "στο φός τού φεγγαριού.

Μέτοπον 1920. Γεωργία Σ. Παπασαύρου

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΟΝΙΕΡΑΣ
ΔΕΞΟΥ ΔΡΟΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

"Ασπρογαλλιάζει ο Νέος ο Χρόνος κ' έρχομαι, σαν παιδι περιφρανο πού βρήκε κάτω, να σου προσφέρο την καρδιά μου, την άγνωρη απ' τόν κόσμο, την καρδιά μου πού ή φρεσκαδα ένός πράσινου δενδριού την κάνει αλαθανικά να τρεμουλιάζη, σαν την καρδιά μιανής παιδούλας πού έχασε τό δρόμο της...

"Έρχομαι μαζί με τόν "Έρωτα να σου φερώ τό μεθύσι, την πιό γλυκεία, και την πιό φλογιάτη έλπίδα, και θέλω τά τραγούδια μου νδεινε γά όσνα ένα χείδ, πού γλυκό και πού μωρμένο άκόμα κι' απ' τ' άνάλαφρο άγέρμακί τ' "Απριλιού... "Έρχομαι να μολακώσω την καρδιά σου με την άγάπη και με την έρωτική έκστασι, έρχομαι να σου φερώ την εύτυχία να συμπόνεσης ήρεμα, ν' άγαπήσης ήρεμώτερα κ' έπειτα να θριαμβείσης δίχως να φανεώσει νικήτρια.

"Έρχομαι με την ψυχή μου, πού την φαιτζει ένα φέγγος, να σου ίστορήσω τό περσινο μου όνειρο, και να σου ξαναφέρω την πρώτη συγκίνηση, πού δειλωσε—άλλοίμονο!—τά φτερά της εδώ και πολύν καιρό... "Έρχομαι για να σου είπω τόν ύπερτατο λόγο, τό λόγο πού κρατεί τόν κόσμο' όλόκληρον κατ' απ' τη χάρη του, και, τό μαντείο, τίποτε δέν προβούμαι από τότε πού σε έξέρω συνένοχη των έρώτων μου...

Είμαι πιό πολύ από έναν δνειροπόλο κ' είμαι πιότερο κ' από ναν ποιητή, χίτζω πάνω στην άλήθεια και χίτζω μαζί έκκλησούλα γεμάτη φώς, για την πιό γλυκεία γιορτή, τη γιορτή της καρδιάς, τού μαιωνι, της εύμορφιάς... Είμαι κείνος πού τόν κοροιδεύουν λέγοντας τον έρωτευμένον, είμαι κείνος πού κλάει στα πόδια του δυστυχισμένου, κείνος π' άναθυμάται και χαμογελάει και λωπάται, είμαι κείνος πού πρέπει όλοι να τον συγχωρουν...

Κι' έρχομαι να σου προτρεφω την ψυχή μου, πού μέσα της θα εύρησθον αύριο τά κοιμισμένα τραγούδια, για να πεταχθόν άπάνω σου σαν μιιά φλόγα πού βεσιπέται και σερφευοφύζει και κουλουριζείται και γλύφει, ό,τι μωροστί και της βοή... Ναι, κ' αυτά τά τραγούδια θα σου εισούν την τρυμνία πού με κάνει να τρέμο από ένα ασήθημα βαθύ, ασήθημα πού χυνεται μες στην καρδιά μου και μέσα στο κεφάλι μου, όπωσ μπήγεται ένα λειπίδι μέσα στή σάρκα την άπολή... "Έρχομαι, έρχομαι σε σένα πού ή εύμορμιά σου νανουρίζεις τη νεότηή μου...

"Η άνοιξής άνθοβολάει μέσα στα πράσινα περβόλια κ' ή καρδιά μου έξυντά πού τρυφερή, για να σου χαμογελάσει με τόν άγνό τόν σίχων ρυθμό... "Έρχομαι. Δέξου την δωρο την καρδιά μου, "Ανθούλα, ΕΣ ΠΕΡΟΣ

ΑΓΙΟΒΑΣΙΛΙΑΤΙΚΑ
ΟΙ ΜΠΟΥΝΑΜΑΔΕΣ ΜΟΥ

Δώγο της πρωτοχρονιάς άπεράσια να κάμω κ' έγώ μερικόνια μουναμάδες. Καί λοιπον χαρίζω Στήν "Ελλάδα (γαλλιοι Hέλας) όλιγοτιςόρους —για τό Θεό!—φιλίλληνας. Στους "Έλληνας από μιάν άερομοιθίαν. Στάς "Ελληνας μικροστέφαν μύσην. Στήν κρηθήρη μινεκία νόνις, γιατί έχει έλλιεισι. Στό κινεγκόν Ταμείον ένα δάνειον. Στους αλαχροκερδέτι σκούνη και σαπούνι. Στους νεολόιτους σασούνη χωρίς σκούνη. Στους "Αθηναίους όλιγοτιςόρους διασκεδάσεις. Στάς "Απόθιδος ένα ρουτι ύφασμα για να ντυθούνη Στά είδη και ττρόφιμα μικροστέφαν τιμάς. Στις γυναίκας μεγαλειέτιρας τιμάς. Στους γαλακιάδες τά νερά τού Κοκινιαρά. Στις Βλάχου όλιγοτιςόρους κόνιας. Στις "Αγαθάγγελου μιαν γυνήν, για να ήσυχάζη. Στον Μητροπολην διάλιον των μετá της Παρδικου του άραβαβάνου.

Στήν Γαρροπολιάν ένα μάντιο. Στους σοσιαλιστάς ένα μάντιο δρεπανάκια για τής έρεϊ. Και στον έαυτόν μου καλή όρεϊ. Π.ΝΑΛΕΟΣ

"Ήθαναμαζίδονεν την σύστασιν μας άρως τοδς άλληγορησάστας με τό σπεριόκιδν δι' οιονόθασσε ζήτημα σχετικόν εν τίν "Ελρίαν, ότι σρέσαι να άσευδθόνουν τας έπιστολάς και έσπατάρας των όνομαστικώς άρως τόν διευδυντην τής "Ελρίας κ. "Αντων. Μ. Ευροτρον άλλως δέν δά λαμβάνονται ύά όφεϊ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

—Λοιπόν, Μαντώ άπεφασίση; ... θα την άφρέσθω με περισή ύπ' αίσθητρον Ινκόντιο έπέτος την Παρσμονή; —"Έσένα βέβαια, δέν σ' ένθουσιάζεις καθόλον αυτό! Μα έγώ δέν έχω καμιά όρεξη να την πληρώσωμαι πάλι με κανένα χιλιάριο ή πώς πέρσει, την Παρσμονή σου... —Την Παρσμονή μου!.. "Άλλά μού φαίνεται πώς σου ήσουν εκείνη πού έχασε πέρσει κ' όχι έγώ. —Έχασα γιατί σου έπέμενες να πάμε στού Κλάνη.

—Και μ' αύτό τί; —Όταν βρίσκεται κανείς σε ξένο σπίτι πού παίζων όλοι, δέν μπορεί να κάτση με τά χέρια σταυρωμένα! —"Οχι, αλλά μπορεί κάλλιστα και να κερδίση ή τούλάγιοτη να μη χήση πολλά. —"Αν είλες τη γυνία μου! —"Αν είλες την γυνία σου θάπαίξαι συντηρητικά και με τό φιλό πόκερ πού γινόντα θάχαλα τό πολύ πηνήτεια φράγκα κ' όχι χίλια. —Μά συγχωρέεις!... Όταν εινε κανείς σε ξένο σπίτι, δέν μπορεί να παίξη όπως θέλει. ένών... —"Ενών; —"Όταν εινε στο δικό τό παίζει όσο κι' όπως θέλει.

"Αντίλγιος σου. Και λοιπόν έφέτος θα την κόμωμεν τέτ-α τέτ τη βασιλόατη, χωρίς να πιάσουμε χαρτί στο χέρι!... Πολύ πένθιμον τό βράσιον. —Κα να μην εινε πένθιμον μπορούμε να καλέσουμε δυό τρεις φιλικές μας οικογένειες και στο τέλος μπορεί να γίνη κ' ένα φιλό ποκεράκι με πολύ ψιλό... "Έτσι ούτε μόνον μας θα μέινουμε ούτε πολλά έξοδα θάχουμε. —Δές; Κι' όμως αύτη την έποχή αϊ δεξιόσεις κωστίζοντε πολύ.

"Έγνοια σου... έγώ θα τά κανονίσω έτσι ώστε να μάς κωστίζει άσήμαντα πράγματα. "Ο Κόριος ταλαντεται τό κεφάλι με μεγάλην δυσπιστία. Και όχι άδικα,λόγητος, διότι, ώς έν τών ύπτερον άποδεικνύεται, τ' άσήμαντα αυτά πράγματα συμπόσυντα εις τό μηδάνον πούσόν τών 500 δραχμών. Και τότο, δίχως κανένα να τού έγγυαται ότι ή σύζυγός του, έπειδή θα βρισκείται εις τό δικό της σπίτι, εινε έντελώς άδύνατον να χάση άλλα χίλια φράγκα, όπως πέρσει.

Αύτα όμως δέν έμποδίζουν την Μαντώ να φρονή έπιμόνος ότι τού κάνει "οικονομίες" διά να στριβίξη αξιώσιες έπι βρυστιωμώτερο μωναμά. Ο ΑΤΤΙΚ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΕΚΔΟΣΗ ΜΠΟΝΑΜΑΔΩΝ

Τά μικρά δώρα διατρον, τη φίλια, τά μεγάλα δέν την χαλούν, βέβαια. "Όμως, και τά μέν και τά δε κπαιτούν ύποχρεώσεις τις μέρες σάν τη σιμηρινή. "Έχω προσέξει από τόν έαυτό μου, ότι συχνά βρισκεται κανείς σε δύσκολη θέση προκείμενου να έκλέξη έναν μωναμά πού να εινε βέβαιος ότι θ' άρέσει εις τό πρόσωπον εις τό όποιον προκείται να τόν δωρήση. Διότι δέν έχει σημασία αν εινε άξίας τό δωρον, τό πών εινε να ταυριάζη εις κανέναν ή έκείνον πού θα δωρηθή. "Αφήνω εις αυτούς τό μωναμά πού κιά τά άνηθ πού εινε πολύ σ'ηθημόνα' έπίσης δέν μ' ένδιαφερόντα τό σπεριότα "πρακτικά και ωφέλιμα" δώρα τά όποια οι θεοι χαρίζουν στις άνημέρες και ή γαγιακές στα έγγονιάς. Αύτα σπεριόντα γούστου και φαντασίας.

"Όμως ένα ώροσι άρωμα, πρú πάντος της μόδας και σε φιλακόνια, όμη μεγάλο αλλά κομψό, εινε πολύ εύχόριον στή μικρή δεσποινίδα πού τόωρα άρχίζει να έυντά μέσα της ή γυναικία.

Σε μιιά μεγαλειέτηρη φίλη μας, παλιά μας συμμαθήτρια, θα προσφέρουμε μεγάλη εύχαρίστηση με κάμπουσα καθράκια του τοίχου ή έναδυό ρομάντζα κολοδεμένα.

Στή μνηστευμένη πάλι δεσποινίδα, πού έτοιμάζεται ν' άνοιξη σπύτι, ένα κροσταλλίνον άνθρογυαλί, ένας πούδαβόδρος, ή ένα μανικιούρ εινε πάντοσε εύπρόδεκτα.

Στην ύπανδρο φίλη μας μιιά τούτα μωντέρινα θα της άρέσει πολύ. Στήν έλλη δε άγαπημένη μας και λίγο περιμωρη πιά κυρία, πού εινε περισσότερο κοκκία στην έπίπλοισ του σπιτιού της παρά στην έρωτική της έμφύραση, ένα σκότ, μερικά ώραια μαζιλιαρέκια, ένα τραπεζομάνδυλο κεντημένο, της ταυριάζει πολύ.

"Όσο για τούς κυριούς δέν άνακατεύομαι, γιατί αυτοί βεβαίονον ότι προτιμούν πάντοσε ένα ζεύγος χελιδόν περιωστότερον από κάθε άλλον πμωναμά. Η Δ-ης ΝΟΡΑ

ΑΡΕΑΚ ΓΕΩΜΠΑΝΙΑΝ

ΜΙΜΗΚΕΣ & ΜΑΙΡΗ

Γνωρίζετε την κόρη σας. Δεν θα προβή εις κανέν έκτροπον... Δεν θα θελήση να άμυνθή κατά της επιβολής σας, άλλα δεν θα κατορθώση να άμυνθή και κατά του άνεπιθύτου πλέον αλοθίματος της. Και πιστεύετε την... δεν θα έπαύθη της τοιαύτης καταστροφής; δεν θα δύνηθή να άνθέρη πρό της διαψεύσεως των γλυκύτερων της όνειρων, των ποθεινοτέρων της έλπίδων.

Μετά σεβασμού ή θυγάτηρ σας Μαίρη.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

Είπε σιούχρους ή πρῶτα ή τῆς πυκνής ομίχλης ύπό τόν ούρανον τού Βερολίου. Ὑπεράνω τῆς θριαμβευτικῆς Πύλης τού Βρανδεμβούργου και μέχρι τῶν ποδῶν τῶν ἰππων τῶν ἑπιστεφονος αὐτῆν τεθρίσκου ἄρματος τῆς Νικῆς βαρείας ἐπεκλήθη αὐτῆς ἡ Πρωίτη καί ἡ Πρωίτη καί ἡ Πρωίτη.

Ὁ κύριος αὐτός φαινόταν ἔκτατος τῶν ἐξηκοστῶν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Εἰπε σκεπτικός και σταματῶ ἀπό καιῶν εἰς καιῶν ὡς εἰς τὸ ἀνακλιθῆναι τῶν βήμα ἡ πίστις ἐπιβλεπόμενῃ εἰς τὸ πείσμα τῶν οὐρανοῦ σφινξ. Ἡ ὄλη σιλουέτα του προεβίβα στρατιωτικῶν ἀποσπασμάτων.

Προσέβλεπε δὲ παντοῦ, φάνηκε ἔμπροσθεν εἰς μίαν οὐρανὸν σκηνοειδὸν ἐξωτερικῶν, εἰς τὴν πόρταν τῆς οὐρανόσφαιρας.

Ἦτο ἡδὴ ὄγδοη πρωίτη ὄρα. Μετά μίαν στιγμήν ἡ ἐξώθυρα ἠνοιχθη και εἰς τὴν θύραν ἐν ὁτοῦ παρῶντα εἰς τὸ διέκλεινον.

Καλιμέρα, παιδί μου, εἶπεν ὁ πρωΐτης ἐπισκέπτης.

Ὁ ἀνεπιθύτου ἐπεκλήθη βαθύτατα πρὸ τοῦ γέροντος και ἀπεκρίθη:

Καλιμέρα σας, κύριε συνταγματάρχα.

Ἐπισημὰ εἰπε ὁ στρατηγός.

Μαλιούρα, ἀπῆλθον ὁ ὑπὸ ἡγεσίας.

Και πορμερὶνος δια ν' ἀφήγη ἐλευθέραν τὴν δίοδον εἰς τὸν γηραιὸν φίλον τὸν ἀδελφόν του. Μετ' ὀλίγον ὁ ἀποκλιθεὶς συνταγματάρχης εὐρίσκει το εἰς ἐνα θερμῶν δωματίων, χριστεμάτων εἰς τῶν οὐρανόσφαιρας:

Καλιμέρα, στρατηγέ μου.

Καλιμέρα, συνταγματάρχα μου.

Και ὁ προσφωνηθεὶς στρατηγός, ἀνῆλθ ὑψηλοῦ ἀνοσθημῶν μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς τραχέας, τὴν φρεσύνῃσιν ἀνοσθημῶν και ἐξορισμένη, ἠγερεθη και εἰνε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἐπισκέπτην τὸν προσέειπε:

Καί τοῦ πρώτου ἐγκατέλειψες τὸ χωριδί μου.

Ἐχω ἀναγκήν να γραφῶ εἰς Ἀθήνας, στρατηγέ Χαίδερ, και ἤθελα παρηγορηθεῖς να συνεννοηθῶμεν.

Πως; ἐκομεν ὁ ὄμορσοις Χαίδερ, ὁ Ἰούλιος δὲν τὸ ἐξωραλίζε τὸ ζήτημα;

Ὁ Ἰούλιος ἐμεγαλήθη ὡς ἐπέσειν, ἀπήνη τὸν πρὸς ὀψηθεῖς «συνταγματάρχα», ἀλλ' οἱ φίλοι μου ἐπιμένουν...

Μπα! ἔκαμε συννοηθεὶς ὁ γηραιὸς στρατηγός μετὰ τὸν περιφρονητικῶν τονοἀνθρώπων μη συννηθῶμεν εἰς ἀντιρροίους... Ἔτσι εἰ; Καί πως τὸ γνωρίζεις;

Ἰσοῦ, εἶπεν ὁ συνταγματάρχα.

Και εἰπε πρὸς τὸν Χαίδερ ἐπιστολὴν τῆς οὐρανόσφαιρας ἣτο ὁμοίωσις:

Τί εἶπε αὐτό; ἠρωτησεν ὁ στρατηγός.

Διπλή ἐπιστολή...

Ἐπισημὰ;

Ἦν μερῶν τού νέου και τῆς νεας.

Ὁ ἀναγνωστικὸς μας θ' ἀνεγνωσαν βεβαίως ἐν τῷ πρῶτῳ τῶν πρῶτῶν ἐπισκεπτικῶν του παικτα τῆς νεαρῆς κόρης, ἧτις εἶχε καταστῆ ὀκοπος τῶν οὐρανοῦ και ἀντικειμένων τῶν ἐλπίδων τού ἡρώος μας Μιρικού.

Ὁ ἄλλος ἦτο ὁ στρατηγός Χαίδερ. Γνωρίζομεν ἦδη, οὐ ὁ πατήρ τῆς Μαίρης ἐπιθυμῶν ὡστε ἡ κόρη του να μη ἐμειβῆ ἐντελῶς μονῆ ἐν Ἀθήνῃσιν ἀνευ συμβούλου και προστάτου, τὴν εἶχε συνήθειε τὸν ἀδελφόν του φιλοπονον και συναειρηνοδωμένο ἐν Ἀθήνῃσιν.

Τὸν ἀνεγνωσαν τὸν ἐγνωρισμένῳ ἦδη. Εἶπε ὁ περῶνος παραγγεμισθῶς Ἰούλιος Χαίδερ ὅτι ὀκοπος ἀδελφῶν ἦτο ὁ προσφωνηθεὶς «στρατηγός» Γουλιέλμος Χαίδερ.

Ὀύτως μετὰ τὸν οὐμῶν ματιῶν πατρός τῆς κόρης, ὑπερθετερον ἦτο ἔτι μακρὰ εἴτε εἰς τὸν στρατὸν τῶν Βρανδεμβούργου ἢ τὸν μέγαν Μόλτικε: ἔλαβε μετ' αὐτοῦ λίαν ἐνεργῶν μερῶν εἰς τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον, και, οἱ δύο ἀδελφοί του φίλοι, ἐκερδίον συγχρόνως τὴν ἐπωμίδας του εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀγιε Βασίλη π' ἔχεσσαι μετὰ τὸν καινογενεῖο χρόνον, Μιὰ χεῖρ θέλω ἀπὸ σὲ και στή ζήτῳ με πόνο...

Νὰ μοῦ ἀλλάξῃς τὴν καρδιά καινούργια να μοῦ δώσης Αὐτὴ τὴ χεῖρ ἡμέμου ἀν' θέλῃς να με σώσης.

Γιατί ἐστὸν τὴν πάλησιν ὡς λούλουδο ἐμαράθη, Ἀπ' τὰ πολλά τὰ βάσανα, Ἀπ' τὰ πολλά τὰ πάθη...

Ἀγιε Βασίλη ἡμέμου, τὸ θαύμα αὐτὸ οὐ μὲν, Καινόνεμα δὸς μου μὴ καρδιά με πόνα σιδερένια.

Τέμνη 1920 Νέγνος Π. Μανιώτης

Η ΨΥΧΙΑ ΣΑΣ

Ἐνα ν Νευροπαθῆ Ν. Φάληρον.— Εἰσθε σοβαρὸς, ἀξιοπρεπής, και ἡλίκαστα πολὺν υπερήφανος ὅς ἀδερφὸς ἀπὸ κείνους ποῦ λένε οἱ γυναῖκες ἀγρία και ἀνοήτως. Διανοητικὸς εἰσθε προαδευμένος, ἐν τοῦτοῖς ἡ κρίσις σας δὲν εἶνε πολὺ στερεὰ δὲν ἔχετε καταλήξει ἀκόμη εἰς ὀρισμῆνα συμπέρασματα ἐπι τῆς ζωῆς, και μέσα στες ιδέες σας ἔπιτροχονν και ἀρκετα ὑπερβολικὰ και ἐπιπολιανὸς υιοθετηθεῖσαι, ποῦ θέλουν ἐξακριβῶσαι. Ὅτι συμβαίνει μετὰ τὸ γραπμὸ σας, συμβαίνει και μετὰ τὸν χαρακτήρα σας, τὴν ὀκλίαν προσπαθεῖτε διὰ τῆς βίαις να διαστήσετε ἐπὶ τὸ ἀνορχικότερον εἶφὸς κατὰ βυθος εἶνε ἡπίος και ἐπιεικής.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Ἐνα ν ὁ μὲν ρεαλιστῆν Ν. Φάληρον.— Ἐχετε καί σεις τὸν ὑπερβολικὸν και τὰ ἐλαττωματα τού παραπάνω, μόνον πεν φανεσθε θετικατερος. Χρεαίξεσθε και οἱ δύο ἔναν φίλον συντηρητικὸν χαρακτήρες διὰ να κατασταλάξετε.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Μετὰ τὴν βοήθειαν τού Θεοῦ γεννηθῆμαι κατὰ ἐνα ἀκόμη χρόνον, δὲν τὸ βρῖσκο και ποῦ δὲ ἀνεπιθύτου ἀπὸ, παρατὰς τὴν ὑποχρεῖσιν ἀντιρροίους. Τί τα θέλετε, φίλοι μου; Περὶ πορομῶν ἡμῶν ὁ ἐνα ὁρόμος εἶπε μετὰ ῥοδῶν, εἶπε μετὰ ἀγκυθῆνας εἶπε στρωμένους γὰ τὸν καινὸν, ὁ ὁρόμος εἶπε πάντα πορομιστικὸς συμπερόν μας να φθάσομεν ὅσο δυνατόν γεννηοῦμεν ἀπὸ τέρμα ποῦ μὰς περιμένει ἢ ἀναπαύσας, δὲν εἶμαι πεσομιστικος, ὁμοῦ δὲ ἐγελῶσθαι τὸν ἔανόν μου ἀν' ἐπέμετα να μη ποραδεχθῶ ἐπι τῆ ἀπόλυτος γαλήνη εἶνε και ἡ ἀληθινὴ μακροχρόνιος.

Ἐξ ἄλλου, ὅσο γεννὰ ὁ ἀνθρώπος, τόσο σοφώτερος και φιλοσοφικώτερος γίνεται. Καί δὲ σάκας ὀκλίμαι εἰς τὴν ἀρχὴν ἐνός χρόνον διὰ τὸ κάμω ἀπολογισμῶν τού περῶσμένου, βρῖσκο πάντοτε ὅτι κατὰ ἐκέρδισα εἰς γνῶσιν και εἰς πείραν—πρωτῶ τὴν δευτέραν ἀπὸ τὴν πρώτην.

Κλῖνονν δύο χρόνια ἀπ' τῶν ἐπικουροῶν μετὰ τὸν ἀναγνώστικόν μου. Ἐμῶν πολλὰ ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐχρηστέριε εἶνε ὅτι κ' αὐτῷ ἐμαθον μερικὰ ἀπὸ τὴν «Σφαῖρα», ἐσφαλλίσθαι τὴν ἀρχὴν τού πρώτου τόμου, ὅπου ὑπάρχονν τὰ πρῶτα τραγῶδια των: φοβισμῆνα, σπενόχορα, με ληθῆ στοιχειοθῆδ, προχρῆσῖς διορθωτικαί εἶφὸς αὐτὰ ποῦ δημοσιεύθαι σήμερα ὅσο ἀπληθῆ και ἀν' εἶνε, δειχθῶν ὅτι ἐκεῖνοι ποῦ τὰ ἔγραψαν ἐμῆθ' ἔπι πῶς ἐπί τὸ νόημα τῆς ποιήσεως, προσπαθῶν να τοῦς προοδῶσων κάποιαν ἀνοχήν και κάποιαν τεχνικότητα εἰς τὴν ἐκφρασίαν, χωρῖς να λῖπουν και μερικὰ πολὺ πολὺ καλά.

Ἐπισημὰ θυμιῶμαι μετὰ πόσους διαταγμῶν τότε ἐδημοσίευσαν κάποιο ἀπ' μὴ γυνὰ, ἐνα ἀποσπῆσθε διαλεχτὸν κομμάτι—μετὰ διαταγμῶν και φόβος μήπως εἶνε ἄνοστολοχῶνεντο γὰ τὸς ἀναγνώστας. Καί θυμιῶμαι ὅταν ἐδημοσίευσαν τὸν ἀριστοτεχνικὸν «Παρατετῆν» τῶν Γρηκῶν, ποῦ μὲν ἤλθαν διαμαρτυρία μερικῶν ἀναγνωστικῶν ἀναγναστερῶν, διότι τοῦς ἐδῶνα ἐπίπονα κομμάτια, ἀνοστα, χωρῖς μέτρο και χωρῖς νόημα. Τώρα καί δὲν ποῦ ἔχονται τέτοιες ἀξιοθρηνητες διαμαρτυρία και μορῶ ἀφορα να δημοσιεύσῶν ὀλοένα και ἄνοστολότερα κομμάτια, μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲ τὰ ἐνηύχον ἐν ἀναγνώστας, δὲ τοῦς ἀρίστους, διότι ἔχει ἐκλαττωθῆ πῶς τὸ γούστο των, ἐχει ἐκπολιτισθη ἡ μανταλιε των—δὲν μιλοῦ γὰ τὸς λίγους.

Ἔτσι, σὶγὰ σὶγὰ, ἀνεπαύθητα, διαπιστώσῶν μετὰ ἐλικρινῆ χεράν και ἰκανοποίησιν ὅτι ἔχει γίνει μία ἐργασία ἀρκετὰ καλή. Τὸ μόνον ποῦ ἔχω να ἐχρηθῶ εἶνε να μη βοῦθῶσιν οἱ ἀναγνώστας, μετὰ τὴν ὑπομῶν τῶν οἱ μὲν, μετὰ τὴν ἐπιεικείαν των οἱ δέ, να συνεχίσω τὴν ἐργασίαν αὐτήν.

Ἐγρηκῶν τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Χ. Μαρκιάνου (τὰ ὅσα ἐπαρακαλοῦσα να γραφετε καθαρῶτερα), Ντ. Μανιώτη, Βοϊβοδοῦρου (τὸ ἰον) Β. Γλόρου και τῶν διδων Ψ. Γ. (μερῶ ἐπίσης) Ε. Τζῶν και Φ. Ο.

Τὰ τραγῶδια σας δείχνουν μίαν πολὺ καλὴν ποιητικὴν διάθεσιν, ο. Δ. Πομπον, ἀλλὰ ἡ διατύπωσις πολὺ μερεδμενῆ προσπαθεῖτε ὅς ὀκλίμαι εἰς τὸν κριτικόν.—Καί σεις, κ. Π. ἐνωγράφετε καλά, ἀνακατεῦτε δὲ τὰ ἐλδῶν τὰ μέτρα προσέχετε εἰς τὸ ἐνιαῖον τού ρυθμοῦ.—Ὀχι σκεπτες, κ. Κ. Γεωργιάδη, πρωτῶν τῶν λυρικῶν κομμάτων, και εἰς δὲν γράφετε ἄοχημα.—Μετὰ ἀπερῶσεως δὲν δέχομαι κ. Ν. Καραῖτος' καλὸ εἶνε.—Δὲν εἶνε ἄοχημα, ἀλλ' ὅτι καλὰ, κ. Γ. Ἀργυριάδη' ἐκεῖνο τὸ «στιγμῆς» ποῦ ἐπαναλαμβάνεται μετὰ ρητορικῶν πεντε φορές, ἐκεῖνο τὸ «καὶ» τὰ νουῦν ἄ τεχνῶν και πλαδαρά.—Τὸ θέμα πολὺ κοινὸν και χωρῖς ἐνδιαφέρον, δις ἔλ. Δὴμον. στελετε μου τῆλοστε πῶς ποτῶν.—Δὲν εἶνε ἐπιτυχημῆνα τὰ δικὰ σας, κ. κ. Α. Θανάπουλε, Τ. Τριανταφυλλῆν, Γ. Δεστούνη, Κ. Κολοκύθα.—Τὸ δικὰ σας μεγὰλ', κ. κ. Π. Σῦνα και Α. Αἰγερῆδη.—Πολὺ ἀργὰ, κ. κ. Π. Σῦνα και Γ. Ἰωακίμη.—Δὲν τὰ διαβάσα, διότι δὲν βλέπω ὀνοματεπωνυμῶν κ. Α. Μάρις και Ταχ Β.—Τὸ ὀνομα σας να μοῦ τὸ στελετε μαζί μετὰ τὰ ἔργα σας κ. Φ. Ἀστῆρ.—Γιατί περιφῶσε, κ. Φλωρε; Σὰς ἔγραψα ἐπὶ μοιχῆς, καθὸς μοῦ κατήγγειλαν' οἱ λέτε ὅτι δὲν ἔχετε ἔτιποτε, πολὺ καλὰ, σὰς πιστεύω ὅσο γὰ τὰ ἄλλα ποῦ λέτε εἶνε ἐξῆνα κομμάτι, τὸ Μοπισσιν κλῆναι και βεβαίως δὲν μποροῦμε ν' ἀπαγορευσομεν εἰς κανενα να τὰ μεταφράσῃ.—Ἐχει καλῶς, κ. Ζιζάνιον' εὐχαριστῶ, ἐπίσης.

Ὁ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ἐκδοσεῖς

Ἐκκυλοφορητος τὸ πρῶτον φύλλον τού αστυροφιλολογικῶν περιόδικου «TZANNETOS», Γελοιογραφία, σατυρικὰ ποιήματα, ἐπιγράμματα, εὐθυμογραφήματα κλπ.

Ἐκ κομψῶν τῶν ἔξεδῶθη κατ' ἐπιμελημένην μετὰφρασιν τού συναδελφου κ. Κῶστα Τρικογλῆδου τὸ περιήρῶνον βιβλίον τού Ὁβιδίου Ἡ Τέχνη ν' ἀγαπάς και πῶς γιαιροῦσεται ἡ ἀγάπη.—Δραχμῆς 4.

Ἐκκομψῶν τῶν ἔξεδῶθη κατ' ἐπιμελημένην μετὰφρασιν τού συναδελφου κ. Κῶστα Τρικογλῆδου τὸ περιήρῶνον βιβλίον τού Ὁβιδίου Ἡ Τέχνη ν' ἀγαπάς και πῶς γιαιροῦσεται ἡ ἀγάπη.—Δραχμῆς 4.

Ἐκκομψῶν τῶν ἔξεδῶθη κατ' ἐπιμελημένην μετὰφρασιν τού συναδελφου κ. Κῶστα Τρικογλῆδου τὸ περιήρῶνον βιβλίον τού Ὁβιδίου Ἡ Τέχνη ν' ἀγαπάς και πῶς γιαιροῦσεται ἡ ἀγάπη.—Δραχμῆς 4.

Ἐκκομψῶν τῶν ἔξεδῶθη κατ' ἐπιμελημένην μετὰφρασιν τού συναδελφου κ. Κῶστα Τρικογλῆδου τὸ περιήρῶνον βιβλίον τού Ὁβιδίου Ἡ Τέχνη ν' ἀγαπάς και πῶς γιαιροῦσεται ἡ ἀγάπη.—Δραχμῆς 4.

Ἐκκομψῶν τῶν ἔξεδῶθη κατ' ἐπιμελημένην μετὰφρασιν τού συναδελφου κ. Κῶστα Τρικογλῆδου τὸ περιήρῶνον βιβλίον τού Ὁβιδίου Ἡ Τέχνη ν' ἀγαπάς και πῶς γιαιροῦσεται ἡ ἀγάπη.—Δραχμῆς 4.

Ἐκκομψῶν τῶν ἔξεδῶθη κατ' ἐπιμελημένην μετὰφρασιν τού συναδελφου κ. Κῶστα Τρικογλῆδου τὸ περιήρῶνον βιβλίον τού Ὁβιδίου Ἡ Τέχνη ν' ἀγαπάς και πῶς γιαιροῦσεται ἡ ἀγάπη.—Δραχμῆς 4.

Ἐκκομψῶν τῶν ἔξεδῶθη κατ' ἐπιμελημένην μετὰφρασιν τού συναδελφου κ. Κῶστα Τρικογλῆδου τὸ περιήρῶνον βιβλίον τού Ὁβιδίου Ἡ Τέχνη ν' ἀγαπάς και πῶς γιαιροῦσεται ἡ ἀγάπη.—Δραχμῆς 4.

Ἐκκομψῶν τῶν ἔξεδῶθη κατ' ἐπιμελημένην μετὰφρασιν τού συναδελφου κ. Κῶστα Τρικογλῆδου τὸ περιήρῶνον βιβλίον τού Ὁβιδίου Ἡ Τέχνη ν' ἀγαπάς και πῶς γιαιροῦσεται ἡ ἀγάπη.—Δραχμῆς 4.

Ἐκκομψῶν τῶν ἔξεδῶθη κατ' ἐπιμελημένην μετὰφρασιν τού συναδελφου κ. Κῶστα Τρικογλῆδου τὸ περιήρῶνον βιβλίον τού Ὁβιδίου Ἡ Τέχνη ν' ἀγαπάς και πῶς γιαιροῦσεται ἡ ἀγάπη.—Δραχμῆς 4.

Ἐκκομψῶν τῶν ἔξεδῶθη κατ' ἐπιμελημένην μετὰφρασιν τού συναδελφου κ. Κῶστα Τρικογλῆδου τὸ περιήρῶνον βιβλίον τού Ὁβιδίου Ἡ Τέχνη ν' ἀγαπάς και πῶς γιαιροῦσεται ἡ ἀγάπη.—Δραχμῆς 4.

Ἐκκομψῶν τῶν ἔξεδῶθη κατ' ἐπιμελημένην μετὰφρασιν τού συναδελφου κ. Κῶστα Τρικογλῆδου τὸ περιήρῶνον βιβλίον τού Ὁβιδίου Ἡ Τέχνη ν' ἀγαπάς και πῶς γιαιροῦσεται ἡ ἀγάπη.—Δραχμῆς 4.

Ἐκκομψῶν τῶν ἔξεδῶθη κατ' ἐπιμελημένην μετὰφρασιν τού συναδελφου κ. Κῶστα Τρικογλῆδου τὸ περιήρῶνον βιβλίον τού Ὁβιδίου Ἡ Τέχνη ν' ἀγαπάς και πῶς γιαιροῦσεται ἡ ἀγάπη.—Δραχμῆς 4.

Ἐκκομψῶν τῶν ἔξεδῶθη κατ' ἐπιμελημένην μετὰφρασιν τού συναδελφου κ. Κῶστα Τρικογλῆδου τὸ περιήρῶνον βιβλίον τού Ὁβιδίου Ἡ Τέχνη ν' ἀγαπάς και πῶς γιαιροῦσεται ἡ ἀγάπη.—Δραχμῆς 4.

Ἐκκομψῶν τῶν ἔξεδῶθη κατ' ἐπιμελημένην μετὰφρασιν τού συναδελφου κ. Κῶστα Τρικογλῆδ

ΤΑ ΡΑΒΔΑΚΙΑ Τ. ΤΡΙΑΜΗΤΡΟΥΣΗ.



Περδίκω μ' π'λί μ' Χρόνια πολλά κι καλά κι καλή 'Ανάστασ'...

Απ' τίπουτας τ'ς προκουμπής δεν έχ'νι ιδώ στ'ν παληουανθήνα, τ'ς τίπουτας.

Μπαίνουν σ' έναν μαριμπερουπελεκτητή κι τ' λείου: «-Θέλου νιά λιεβάντα καλή για τ'ν Περδίκω μ'...»

Κι' αρχ'νάει να μ' κουβαλάη κάτ' μουκαλόκια κούτσ'κασάν πιδιά φταμ'νίτ'κο, μι κουρδιλίτσες στου λιαμοδ' κι κάτ' κίτρινα κι πράσ'να νερά μέσα.

Κι' αρχ'νάει να μ' κουβαλάη κάτ' μουκαλόκια κούτσ'κασάν πιδιά φταμ'νίτ'κο, μι κουρδιλίτσες στου λιαμοδ' κι κάτ' κίτρινα κι πράσ'να νερά μέσα.

Βάλτου ρήγαν' σάν κι νά λιέμι. 'Αδράξου ένα άλλο μουκαλάκι, άρουτιάου πώς του λένι «-Ντιβίνια «-Κι' ελνι καλό μυρουδ'κό αούτινού μαθές;»

«-Λιεβάντες έχ'τι; «-Όχι. «-Κανελλόλαδου. «-Ούτε. «-Άμ τί έχ'τι κάε; Δέν του κλετί, λίου, γώ του παληουκατζάνεμ' σος!

«-Τι νάν τ'ς κάνου αυτίνας, ούρέ, απ' χόρια π' θά μαργών' ή άντζα τ'ς Περδίκω μ', τ'ν πρώτ' βουλά π' θά πασκί' νάν τ'ς φουρέσ' στα πόδια τ'ς, απ' ελνι κι ψύχα χουντρομπαλίτα τ'ς άμα, θά ξεσκιστοίε κι θά πάν χαμένες!

«-Ας δά πώχ'νι ξεήντα δραχμές του ζιβγάρ. Σίν τ' άϊκ'σα, του βαιίνου στα πόδια κι φεύγου κι άκόμα φεύγου.

«-Αίτι, ούρο άγιουγδύτις, άς όψισι ln ήμέρρ κρισίους, π' άφ'κα για χάρ' σος τ'ν Περδίκω μ' δίχους μουλομά λφέτους!

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)



'Αρχιμηνέα και άρχιχρονέα ύψηλή μοι δενδρολιβανέα, ήγουν αρχή καλός σας χρόνος...

(τουθ' όπερ ούχ έχω έγώ ό φουκαρέύς), τό πορθοφόλιόν σας έξ χρημάτων νά φυση ή δέ κοιλία σας κεχορτασμένη νά ξεροφυση, νά παχυνθήτε μετά πεφουσκωμένων μαγούλων...

Ο 'Αγκαθάγγελος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΟΙ ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ ΤΗΣ ΓΑΡΕΦΟΥΛΑΣ

Πολυχρόνιον μύτερο μου Είς ύγειαν κέ έπιτιχίαν τό ναίον έτω και ύσέτη πολλά, τουθ' όπερ κέ Περή έμεί παυθό σός μεροί. Μάθε ότη οίμε λήαν συνηομένου μετ έτοούτα τό βλάκς τό σήζυξ μου τό όπην άντής...

ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ

Είπα: τί δάρο νά σου κάνω, κι έψοξα πράγματα σωρό, άν λέω ψέμα νά πεθάνω, ή κάλλιο νά μη σέ χορώ!

Μά όλα τά βρήα άνάξιά σου σάν τί νά πάρο ή δυστυχής, που θέλει στέμμα ή όμορφιά σου; μά μήπως τόχασε κανείς;..

'Ετσι έγραφα στη λατρευτή μου!, που μόυξε σό λοίμο σταθή.. και μουήραψε: λάντα μαζί μου νά ζήση κι' άλλο δέν ποθει!...

Μικέσ Γιαννάτος 'Αθηνάλλης

λιεφτά το ποι λαί φτ'νότερα σά σήμερα ού 'Αντρέας ού Σούτας, νιά άεκάρα τρεις πεντάρες μαθές. 'Εσταινε τ' σίτα ούλόρθ' σι' ρίζα τ' κλάτουν κι' όποιους τ'ν έρ'χνι μέσα τ' δεκάρα έπαιρνι τρεις πεντάρες.

'Αχ, άναθεμά σε ξενητεία! Δέ θά δώκ' ού Θεός κανιά βουλά νά ματάθου έφτου στου χουργιό, νά σι σφίξου στ'ν άγκαλιά μ' νά ιδού τ'ν ύγειά μ', ούρη μαντζουράνα μ'!

Ταύτα κι μένου για σ' κι' άντίου μ' Μήτρους Κουρ' νόγαλου

Του Βλάμη τα καμώματα

ΤΑ ΠΙ



Πάλε πίσω έπι τάπητος, κοινώς ταπί, είμαι, γέ Μανιώ κομπορημονη και γαρμπόζο, σά νόλέμε άψιλος, άτσιγρος και βάρ' άλογόμυγες - ξεηίμαι πανί με πανί; Νοικοκώρη μ' έκανε πάλε ό'Αη-Βασίλης. Ψιλή την ψιλή μάξενα όλο τόν περσμένο μήνα ό φουκαρέας, γιό νάν τό φτιάξω κατοστάριμο και νά ξεηηθώ άβέρτα στην πασσέτα, μέχρι τοίγκους - μπήκες; - και τό βράδυ της παρμονής με παστρέψανε στόν άλειτοόργητο μπακαρά μέχρι φιλοκοκό. Χριστέ μου τά πάθη σου, κατάρω τό ω νά μην ξεημερωθώ μιά Πρωτοχρονιά μ' ένα όβολο στην τσέπη!

'Εμπλεξο, που λές γέ καλλικέλαδη, κατá πρώτο σόό μπρομπουταντι κι' είχα την καλή μου - άμάν τά μεγαλεία σου! 'Ερριγνα τό ζάρια κι' όλο έξάρες σάγανε τά γρουσουζίκια και κουβαλέ-μουά τις μίτζες. 'Αμα πίσάστια γερά, φεύγω και πάω σόό μεγάλο, για μάξια γερή. 'Αντίς για τέρσο-τίρο όμως, βρέσικο μπακαρά και - τι νά κάνης μόρ' άδεράρα; - κάθουμα. Παίρνω τό άξεβάλ τό χάνω με τεσσόρι ό μπάγνος - άκούς μυστήρια πράματα; Παίρνω χαρτί, μάκρια και μάκρια και μάκρια, συλλείτοργο κάνανε σά χέρια μου όλ' οι τραγογένηδες κι' οι βιλέοι - τό καντλάκι τους!

Κι' ύστερις, τά εύκόλους έννοούμενα: τάλλερο τό τάλλερο, έμεινα τέρτσος και βερσο. Στό τέλος έπαιξα και τεμπεσκι, βέρτζινος κι' έκει κ'τι σ' άλλα με ύγεια - μίλησες; © ΒΛΑΜΗΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ ΑΝΤΙ 10 ΔΡΑΧΜΩΝ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ 'ΣΦΑΙΡΑΣ,

Είς τό πλουσιώτερον και έκλεπτώτερον 'Ελληνικό Ημερολόγιον Περιέχει: 15 μεγάλα διηγήματα των κορυφαίων της Παγκοσμίου φιλολογίας από του Κγούτ Χάμσον μέχρι του Μαρσέλ Πρεβό. 'Ενα λυρικό όνειρόδραμα του 'Ισπανού Μαρτινέζ Σιέρρο, κλασσικό άριστο έργημα. Δνο τραγικές μπαλλάντες του Γερμανού Bürger και του 'Αγγλου 'Οσκόρ Ουάιλντ. Λυρικά κομμάτια, κομψού λεπτούς διαλόγους, πικνυτικές φανταζι, αλθησιακά τραγούδια και πεζοτάργουδα, μεγάλα εύθυμογραφήματα, σατυρικές επικαιρότητες, γελοιογραφίες, άνέκδοτα, έξυπνα και κουτά, μουσικά για Album, Βλάμη ημμετρον και πεζόν, Μητρούσην «Περί μοδ'ς», Γορεφούλαν, Καζσιμίον, 'Αγκαθάγγελον «Περί γλώσσης», και όλων των συνεργατών της «Σφαίρας» κομμάτια 'Επίσης 30 έργα και εικόνες άναγνωστωρίων και άναγνωστών της «Σφαίρας». Είς τό πιο μοντέρνο, τό πιο σικ ήμερολόγιον, είνε τό βιβλίον της αίσθαντικής Νεότητος.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ 'ΣΦΑΙΡΑΣ,

'Εξεδόθησαν και πωλούνται μόνον εις τά Γραφεία μας:

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ του 1921 δρ. 10 ΓΕΜΜΑ, ρεαλιστικό ρομαντζο λεπτά 50 Ο ΙΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ (μόνον 25 κομμάτια άπομένον) δρ. 20

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ πλουσιότατος εις περιεχόμενα, διηγήματα μεγάλα, άυτότελή μυθιστορήματα, άπειρίαν εύθυμογραφημάτων κλπ. δρ. 20